

diquen que el basc *ote* 'argelaga' era mot comú amb l'ibèric, que ha deixat nombrosa descendència en la toponímia del Princ., de l'alt Aragó i de l'Arieja: veg. els arts. *Odelló* (3 en els nostres Pir., i un a l'Arieja), *Odèn*, *Òdena*, ÓTURA>Vall i Aigua d'*Ora*; alt-arag. *Otín*, *Oto* (que entra en la formació de *Bergoto*>*Breoto*>*Broto*; i, en el vessant Nord, es troba el gascó *Odurenb* i algun altre.

La conservació de la -T- entre vocals és normal en la fonètica de l'aragonès i del mossàrab; i és típica de la d'aquest l'assimilació o harmonia vocàlica que ha causat el pas de OTE a *Oto* —la forma de les mencions del 1248 i 1263—; després canviat en plural, al-lusiu a veïnats junts (cf. *Beniotos*, i el dual *Otan-*, supra); assimilació semblant en el nom de *Xodos* (probt. <*Xòders* (V. l'art. de la important vila del Maestrat).

Els vessants Nord de les serres pedregoses, com el Benicadell, ja se sap que estan plenes de brolla. En uns quants dels arts. citats hem vist que OTE apareix amb valor col·lectiu 'argelagar, bardissam'. De la fecunditat d'aquest mot en la toponímia basca són testimonis els noms de població nav. *Oteiza*, *Otazu*, *Otano*, guip. i alab. *Otaola*, bisc. i guip. *Otaza* etc. (formacions normals sobre *ote*, segons la morfologia basca). N'hi ha segurament d'altres a la resta d'Espanya, que no ens escau estudiar a fons; però sembla segur que hi hem d'afegir un segon *Otos*, caserío murcià (agre. a Moratalla); i el port *Otas*, poble i freguesia del concelho d'Alenquer, 46 k. a l'E. de Lisboa.¹

No es veu alternativa; si no fos alguna altra la base pre-romana, vaga i incògnita. Potser ho és —si bé no descarto que vingui també de l'ibèric OTE— el nom de la important vila de *Huete* a la prov. de Cuenca: les aparences són que tingui un altre origen pre-romà problemàtic: si no hi ha ultracorreció en la grafia *uābda* que Mz.Pi. li troba en l'Edrissi, i *Opta* en Rodrigo de Toledo (Mz.Pi., *Oríg.* 146).² Resta, doncs, de teòrica etim. pre-romana; possibilitat incerta (mentre no es trobin més confirmacions d'aqueixa -P-). Però en tot cas fóra arbitrari atribuir-la a *Otos*.

¹Am. Castro n'aplegà alguns en una nota de la *RFE* v. 29 ajuntant-los amb noms de Castella provinents de l'adj. ALTUS (com *Montoto*, *Ribota*, *Otero*, i el verb *otear*). Això és inadmissible pel que fa al nostre *Otos* i als altres noms catalans, arag. i gascons, dominis on ALTUS resta *alt-* (en part *aut*, però no *ot-*); i en particular en el mossàrab valencià (i murcià) que conserva el diftong AU intacte (i majorment ALT-); també a Portugal: *Otas* amb o, no *ou-* ni *at-*. — ² Cert que no pot ser llatí o romànic ni aràbic: no hi ha arrel ar. *ybd*, a penes *ybt* i és rara i estranya a l'hispano-àrab.

Otrollàritx V. vol. 1, 278 -*Otre*, *Puig d'*- (Costoja)

V. *Ultramort*.

O U: SANT OU i PUIG- OU

1) Torrent i avenc de SANT OU. Oït *santóu* i el *furad dē santóu*, a Mogrony i a Mataplana, 1926 (excs. 68). Cf. C.A. Torras, *Pir.cat* (Ripollès). Sobre exploracions de «l'Avenc de *Santou*» veg. *Sota Terra* del Club Muntanyenc de Tssa. (t, 101).

El torrent és el que baixa de Coma-ermada, per entre Mogrony i Mataplana, a desembocar al riu Merdàs, te. Gombren, afl. dr. del Freser: al capdavant en diuen Torrent de Grefull.¹

2) *Santou*, baga, capella i torre a Cerdanya, te. Porta, un poc elevades a la dr. del riu Querol, aigües avall de Porta, i poc més amunt de *Malforat* (pron. *santóu*, xxxiii, 80).

3) Ermita en el te. de Tordera (Maresme), prop a l'E. de Can Teieda, que dona nom a una riera afl. del riu Tordera, provinent dels sots al N. del coll de Palomeres: *santóu* oït en els masos de la vall de Vallmanya, 1924, id. a. Fogars 1970.

4) Font de *Santous* a la vall de Ribes, 1 hora més amunt de Dòrria, te. Toses (C.A. Torras, *Pir.Cat.* IX, p.41).

Potser n'és també alteració en nom del Mas *santól* al Vallespir, que em citaren, prop de Fullà, a l'enq. de Ceret (XXIV, 169.18); i no crec que sigui diferent, sinó el mateix nom (potser lloc igual); can *santól*, casa del veïnat de Bellera, enq. de Reiners (XXIV, 112.13, en el mapa, quadr. 19x631) (cf. *Arnau*=*Arnau* etc.).

PUIG-OU. 1) Cim culminant de la Serra de Rocacorba (Gironès) entre el te. de Canet d'Adri i el de Granollers (agre. a St. M. de Llémene); oït *puǵóu* (a algun *pučóu*) 1925, oït a les masies entre el Freixa i el Santuari de Rocacorba (exc. 50); recordo que C.A. Torras (*Pir. Cat.*), escriu *Puig Ou*, tant aquest nom com el (2); els inf. de St. M. de Llémene, Canet i Biert, tot confirmant el nom i el lloc (1964, xlv, 107, 117, 122) pretenien que és *Puig-sou* (amb pron. oscil·lant -čšóu / -čóu) però no és més que l'efecte d'una etim. pop.

(2) *Puig-ou*, a l'alta Garrotxa, cim culminant de la serra que parteix aigües entre la vall de Bolòs i la Vall del Bac); és entre St. Antoni de Camprodon i El Mariner de Sant Pau; però ja internat en terres de la Garrotxa: oït *pučóu* a Bolòs i els masos veïns. (1929 exc. 156); i encara que Mn. Julià Pascual de Camprodon volia desmentir les bones grafies i anàlisi de *Puig-ou* de C.A. Torras, pretenien que havia de ser *Puig-Dou* (carta de vii-1970) —no és impossible que hagi existit com a variant, amb prep. *d'*—, més aviat seria ell que es desorientà per una falsa etimo-